

sikring for nylig. Men ved det skandinaviske Haandværker- og Industrimøde i Sommer hørte vi den Udtalelse: „Vi have faaet noget, der er værre end ingenting“. Sverige befinder sig derimod endnu under Overvejelserne om at faa en saadan Lov. Det er en gammel Sag, som har været paa Dagsordenen ofte ovre i den svenske Rigsdag og blandt de svenske industridrivende, og efter en Henvendelse allerede den 11te Maj 1884 i Rigsdagen nedsattes der under 3dje Oktober 1884 en kongelig Kommission, som skulde udarbejde Forslag til en Ulykkesforsikring. Dette blev saa forelagt Rigsdagen i Samlingen 1890—91, men fik ikke Rigsdagens Billigelse. Den samme Kommission udarbejdede siden under 30te Oktober 1891 et Lovforslag, der blev knyttet til en Alderdomsforsørgelseslov og en Invaliditetslov. Dette Forslag er endnu heller ikke blevet til Lov i Sverige, netop af Hensyn til, at en Del af de samme Anker, som rettes mod dette Forslag, rettedes ogsaa mod det, som der blev forelagt. Det er imidlertid bygget paa omhyggelige Undersøgelser. Der indeholdtes f. Eks. en Oplysning om, at det ved en Undersøgelse af 107,615 Dødsfald blandt Arbejdere og dermed ligestillede Personer — deraf 54,429 Mænd og 53,186 Kvinder — havde vist sig, at blandt Jordbrugsarbejdere var 10,2 pCt. af Dødsfaldene foranledigede ved Ulykkestilfælde, blandt Industriarbejdere 10,7 pCt., specielt blandt Fabrikarbejdere 10,1 pCt., og blandt Handelsarbejdere 8,7 pCt. Det synes heraf just ikke at fremgaa, at Industrien er farligst, hvad Ulykkestilfælde angaar, men at Jordbrugsarbejde fuldt ud staar paa Højde dermed. Men helt anderledes er Forholdet, naar man tager Hensyn til Dødsfald og Invaliditet som Følge af Sygdomme blandt Arbejderne, baade Industriarbejdere og Landarbejdere. Der viser naturligvis Bybefolkningen langt større Dødelighed og Invaliditet, medens Landbruget her er meget heldigt stillet, og der er saa igen enkelte Fag, og det ikke af dem, som høre til de farlige, som Tobaksarbejdere, Bogbindere, Bogtrykkere, Guldsmede, Instrument- og Urmagere, der ikke ere særlig udsatte for Ulykkestilfælde, men hvor dog Dødeligheden er størst, og Dødeligheden i de farlige Fag — i de saakaldte farlige Fag, maa jeg tilføje — viser sig at være langt ringere. Af 1000 Tømmerhuggere og Savværksarbejdere opnaaede 589 en Alder af over 65 Aar, og det samme er Tilfældet med 525 Tømrere. Trods deres „farlige“ Erhverv opnaaede de denne Alder, medens i det „ufarlige“ Bog-

haandværk opnaaede kun 191 af 1000 denne Alder af 65 Aar. Disse Tal vise i Grunden det urimelige i en Ulykkesforsikring, baseret paa den Maade, her er foreslaaet. Ser man hen til Dødelighedsprocenten i det hele, maa vi ogsaa søge til Udlandets Oplysninger, da vi her savne Materiel til Bedømmelse af det Spørgsmaal, og da viser det sig, at kun $\frac{1}{10}$ pCt. af de Tal, jeg her har anført, falder ind under Begrebet Ulykkestilfælde. Efter den tyske Statistik over Arbejderes Dødsfald vil det i al Almindelighed være 1,4 pCt., efter den svenske Statistik 1,7 pCt., men deraf skyldes, som sagt, kun $\frac{1}{10}$ pCt. Ulykkestilfælde. Er det saa ikke en forsvindende Del af dem, man tænker at komme til Hjælp, der i Virkeligheden faa nogen Nytte af en saadan Lov, og er det saa rigtigt at gaa til en Lovgivning, der dog absolut snart vil kalde forøgede Krav frem? Naar vi komme til at lovgive paa en saadan halv Maade som her, skaber man yderligere Utilfredshed der, hvor man gerne ønskede at skabe Tilfredshed. Det fejler ikke, at man med en lille Smule god Vilje er i Stand til at løse den Opgave, som alle erkende det for ønskeligt at faa løst, paa en saadan Maade, at samtlige Landets Arbejdere der vilde komme til at lide Nød som Følge af Ulykkestilfælde og Invaliditet, indbefattes. Jeg vilde gerne ogsaa have de saakaldte Fagsygdomme med, her er noget særligt, hvor det ogsaa skulde tages under Overvejelse, om der ikke var noget at gøre.

Jeg tror, at Æresfølelsen hos Arbejderne er saa stor, at de gerne ville være med til at yde deres Bidrag til en Løsning, der var tilfredsstillende, og Arbejdsgiverne ville heller ikke holde sig tilbage. Men vi maa ogsaa her fordrø, at der ydes nogen Bistand til Løsningen af en saadan Opgave, der ikke kan betragtes som en særlig Standsopgave, men som maa være en Samfundsopgave. Man hører saa tit Tale om Fattigmands Snaps og om Brændevinsskattens Anvendelse. Hvad var mere naturligt, end at man kom til at lovgive paa en saadan Maade, at vi fik en Spiritus-skat, hvoraf en Del gik til denne Ulykkes- og Invaliditetsforsikring? Det var en naturlig Maade at faa Bidrag paa, vil jeg ogsaa sige, thi Snapsen er desværre ofte Skyld i, at der sker Ulykkestilfælde. — Jeg kan altsaa efter det Syn, som mine Standsfæller og Meningsfæller have paa denne Sag, hvilket ikke har forandret sig, ikke stemme for Forslaget i den foreliggende Form og heller ikke tilraade det høje